

ONEINDIG

*Voor mijn ouders, Shirley en David,
voor mijn grootouders en wie hen zijn
voorgegaan... en voor Ali en Pete en
wie er ook nog zal volgen. En voor Ozzy
natuurlijk.*

Rachel Ward

ON
BINDIG

Vertaald door Lydia Meeder

Lemniscat Rotterdam

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder 2012

© Omslagontwerp: Lenaleen / Steve Wells

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Rotterdam 2012

ISBN 978 90 477 0434 8

Tekst © Rachel Ward 2011

Original English language edition first published in 2011 under the title *Numbers: Infinity* by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset BA11 1DS.

All character and place names used in this book are © Rachel Ward and cannot be used without permission.

Rachel Ward has asserted her moral rights.

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk en bindwerk: Drukkerij Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Februari 2029

Het kleine meisje zit op de grond. Ze heeft het bos verkend, maar nu zijn haar benen moe en heeft ze geen zin meer om te lopen. En trouwens, het is hier fijn. Met alle stenen en bladeren en takken om zich heen zou ze een vogelnest kunnen bouwen, of een huis voor de muizen. Haar vingers zijn druk bezig – pakken dingen op, leggen ze weer neer, schikken ze – en ook in haar hoofd is het druk. Ze maakt patronen in de aarde met een takje, lijnen en cirkels, en haar mond beweegt terwijl ze in zichzelf het liedje zingt dat bij haar modderteekeningen hoort.

Ze hoort de motoren voor ze ze ziet, een gejack op de achtergrond dat overgaat in geronk en uitgroeit tot gebrul. Ze drukt haar handen tegen haar oren. Ze heeft nog nooit een motor gezien en nu zijn er ineens drie, groot en zwart en snel, ze braken sporen donkere rook uit. Het meisje vangt een glimp op van metaal en rubber en leer tussen de bomen.

‘Draken,’ fluistert ze, en de pupillen in haar blauwe ogen worden groot.

De motoren minderen vaart. Ze stoppen. Ze grommen zacht, brullen niet meer, maar ze zijn veel te dichtbij. Het meisje zit heel stil. Kunnen ze haar zien? De draak voorop trekt een stuk van zijn kop af. Er zit een man in. Hij laat zijn blik dwalen tussen de bomen die langs de weg door het bos staan. Even ontmoeten hun ogen elkaar.

Het gezicht van de man is bleek, maar zijn kleuren zijn donker, net als zijn kleren en zijn draak. Een werveling van grijs en paars en zwart. Het meisje vindt de kleuren niet fijn. Ze heeft nog nooit mensen met zulke kleuren gezien. En ze vindt het niet

fijn dat hij naar haar kijkt. Zijn ogen zijn donker, haast zwart, en ze doen haar pijn.

Ze sluit vlug haar ogen en verbergt haar gezicht tussen haar knieën.

‘Tets gezien, baas?’

‘Alleen een kind. Verder maar weer.’ Zijn stem is hard en zwaar. Het gegrom van de draken gaat weer over in gebrul, en dan zijn ze weg.

Het meisje tuurt door haar wimpers. Niets wijst erop dat de draken er ooit zijn geweest, behalve een stofwolk die even in de lucht blijft hangen en dan neerdwarrelt. Langzaam komt ze weer in beweging en ze leunt naar voren, verzamelt een armvol takjes en bladeren, wist haar stoftekeningen uit. Als hier draken zitten, zal ze een groot nest moeten bouwen om de vogels en de muizen te beschermen. Ze kan het maar beter groot genoeg maken, zodat ze er ook zelf in kan schuilen. Ze stapelt allerlei dingen op om zich heen, kruipt ertussen en sluit haar ogen. Dan wacht ze tot de dromen komen – de kleuren en beelden die haar in slaap zullen wiegen.

Ze wordt wakker doordat iemand haar naam roept.

‘Mia! Mii-aa! Waar ben je? Mii-aa!’

Ze verroert zich niet. Ze wil weten of haar nest veilig is, of ze zich kan schuilhouden. Ze is gek op verstoppertje spelen.

‘Mia! Mii-aa! Waar ben je? Waar ben je?’

De stem komt dichterbij. Het meisje krult zich op tot een balletje en verbergt haar gezicht weer tussen haar knieën. Het is leuk, dit spelletje.

Ze hoort knarsende voetstappen in het kreupelhout. Dichterbij, dichterbij, dichterbij...

‘Mia! Daar ben je!’

Vlak naast haar nest staan voeten. Mia draait haar hoofd een beetje en gluurt omhoog. De vrouw ziet er boos uit. De huid

tussen haar blauwe ogen is gerimpeld. Mia vindt het niet fijn. Ze wil dat ze lief kijkt en lacht. Maar haar kleuren zijn dezelfde als altijd, een waas van blauw en roze om haar heen, kleuren die maar bij één iemand horen: mama.

Mia verbergt haar hoofd weer tussen haar knieën. Ze wil niet dat mama tegen haar gaat schreeuwen.

Sarah bukt en grijpt haar dochtertje onder haar oksels. Ze tilt haar op, nog steeds in een balletje, en klemt haar tegen zich aan. 'Mia,' zegt ze, 'je moet bij me in de buurt blijven, hoor. Luister je wel?'

Mia steekt haar duim in haar mond.

'Ik was gewoon ongerust. Ik dacht... ik dacht dat ik je kwijt was. Ik ben niet boos.'

Mia haalt haar duim uit haar mond en kijkt op. Dan strekt ze haar armen uit en slaat ze om mama heen. Alles is goed – er zal deze keer niet geschreeuwd en gehuild worden.

'Draken,' zegt ze. 'Ik draken zien.'

Sarah kijkt naar de weg. Een paar minuten geleden heeft ze motoren gehoord. 'Bedoel je motoren?' vraagt ze terwijl ze haar dochtertje stevig vasthoudt. Ze loopt bij de weg vandaan, terug het bos in.

'Draken,' zegt Mia. 'Grommen.'

'Heb je ook wolven en beren gezien?' vraagt Sarah glimlachend.

Mia schudt haar hoofd. 'Draken,' zegt ze weer, feller nu.

'Laten we dan maar teruggaan naar het kamp. Daar zijn we veilig. De draken durven niet bij het vuur te komen.'

Maar Mia voelt zich niet veilig, zelfs niet nu mama haar vastheeft. De draken die ze heeft gezien spuwen zelf rook uit. Een vuur zal ze niet afschrikken, denkt ze. Een vuur vinden ze vast juist fijn. Verstoppen is beter. Een nest maken en wegkruipen voor de man met de donkere kleuren om hem heen.

Adam

‘Ik ken jou.’

Ik heb de man dichterbij zien komen, zich een weg banend tussen de haveloze tenten en primitieve hutten.

Daar gaan we weer, denk ik. Het is overal hetzelfde. Daarom probeer ik bij andere mensen uit de buurt te blijven. Al is dat ook gevaarlijk, want in je eentje ben je kwetsbaar. We hebben niks van waarde bij ons, maar ze beroven je toch wel, pakken je alles af wat je hebt – eten, kleren, zelfs brandhout. Het is al zo vaak gebeurd. We moeten anderen om ons heen hebben. Samen staan we sterk, zegt Sarah.

Negeer hem, dan gaat hij misschien wel weg.

Ik hou mijn hoofd gebogen terwijl ik de tentharing met een steen de harde grond in beuk.

Minder dan een meter bij me vandaan zakt hij door zijn hurken, en hij buigt naar voren om naar mijn gezicht te kijken.

‘Ik ken jou,’ zegt hij weer. ‘Jij bent Adam Dawson.’

Ik kijk weg. Mijn vingers verstrakken om de steen.

Hij steekt zijn arm uit en raakt mijn mouw aan. Hij is veel te dichtbij. Ik zie het vuil onder zijn nagels, de zaagselspikkeltjes in zijn verwaarloosde baard.

‘Adam,’ zegt hij met een glimlach. Hij kantelt zijn hoofd, probeert oogcontact met me te krijgen. ‘Adam, je hebt mijn leven gered.’

Mijn hart bonkt in mijn lijf. Ik kan hier niet tegen. Ik wil dat hij weggaat.

‘Nee, man,’ zeg ik, en mijn stem klinkt schor. ‘Je hebt de verkeerde voor je.’

‘Ik heb je gezien. Ik zal je nooit vergeten, je... je gezicht.’

Hij doelt op mijn littekens, op mijn verbrande huid.

‘Je hebt me gered, Adam. Ik woonde in Londen. Op de kelder-verdieping van de flat, pal naast de rivier. Ik zag jou op tv en ben gevluht. Samen met miljoenen anderen. Je bent een held.’

Hetzelfde verhaal. Ik heb het al zo vaak gehoord.

Die ene keer dat ik op tv ben geweest, was voor de meeste mensen meteen de laatste uitzending die ze hebben gezien. Er zijn geen televisies of computers meer in Engeland, geen beeldschermen of telefoons. De netwerken en zendmasten zijn nooit meer hersteld na de aardbeving, aan het begin van de Chaos. En dus sta ik in ieders geheugen gegrift als die jongen met een gezicht vol littekens die verwilderd in de camera staart en roept dat de wereld vergaat. En ik ben blijven hangen omdat ik gelijk had. De wereld is echt vergaan – de wereld zoals we hem kenden in elk geval.

Nu behandelt iedereen die ik tegenkom me als een soort beroemdheid, een verlosser. Ik zit er niet op te wachten.

‘We hebben vlees,’ gaat de man door als hij doorheeft dat ik verder niks zal zeggen. ‘Wild. Iemand heeft een hert geschoten, een groot beest. Kom erbij zitten. Eet mee.’

Ik stop met het beuken op de tentharing. Vlees... Ik kan me niet herinneren wanneer we voor het laatst vlees hebben gehad. Het moet beter zijn dan de netelsoep die wij zouden eten. Ik kijk naar Sarah en Mia, naar Sarahs broers. Marty en Luke zoeken tussen de bladeren op de grond naar droge twijgjes, alles wat maar als aanmaakhout kan dienen. Mia zit in ons handkarretje toe te kijken hoe Sarah de matten uitrolt waar we op slapen. Ze is heel klein voor een kind van twee. Haar armen en benen zijn net zo dun en bruin als de twijgjes die de jongens verzamelen. Ze is net een pop, met die dichte bos blonde krullen, die volle lippen en die ogen waaraan niets ontgaat.

Sarah doet alsof ze ergens anders mee bezig is, maar ik weet dat ze me vanuit haar ooghoeken in de gaten houdt, wacht op mijn reactie. Ik weet dat ze alles heeft opgevangen. Ze zegt niks. Dat hoeft ook niet. Ze heeft honger; we hebben allemaal honger. Het water loopt me in de mond bij de gedachte aan een stevige maaltijd. Maar ik weet wat erbij zal komen – de ophef, de schouderklopjes, de vragen.

Ik vind het vreselijk als mensen naar me kijken, en ik vind het vreselijk om naar anderen te kijken, hun nummers te zien...

Iedereen, maar dan ook iedereen, heeft een nummer – de dag waarop ze zullen sterven. Ik haat het dat ik die nummers kan zien. Ik haat het dat ik kan voelen hoe ze zullen sterven. Soms zou ik het liefst een brandende tak uit het vuur pakken en hem in mijn ogen steken om het tegen te houden. Om de ellende en pijn te verjagen die iedereen die ik ontmoet te wachten staan. Ik ben met littekens van brandwonden bedekt, vuur heeft me twee keer bijna mijn leven gekost, maar misschien kan het ook mijn grootste kwelling wegnemen.

Het enige wat me tegenhoudt is Sarah. Ik kan het haar niet aandoen. Ik ben zo al lastig genoeg, chagrijnig, opgefokt. Ik kan niet verwachten dat ze bij me blijft als ik ook nog eens blind ben.

Dan kijkt ze me recht aan, met haar blauwe ogen, en wanneer haar nummer voor me verschijnt, voel ik net als altijd de troost en warmte ervan – een einde vol licht en liefde. 2572075. De belofte dat we samen zullen zijn, zij en ik, vijftig jaar verder, wanneer ze dit leven verlaat, soepel alsof ze een warm bad in glijdt. Sarah.

Ik kijk terug naar de vreemdeling die naast me gehurkt zit en dwing mezelf met een glimlach naar hem te knikken.

‘Graag. Bedankt,’ zeg ik. Het lijkt of iemand anders de woorden uitspreekt.

Zijn gezicht licht op. ‘Te gek. Super. Kom maar wanneer je zin

hebt. We zitten daar, het verst bij het pad vandaan.’ Hij wijst naar een tunnelvormige tent tussen twee boomstammen. ‘Trouwens, ik ben Daniel. Aangenaam kennis te maken, Adam. Ik heb hier zo lang op gewacht.’ Terwijl hij wegloopt, hoor ik hem roepen: ‘Carrie, hij is het, hoor! Hij is het echt...’

Ik voel onrust in me opkomen. Ik had nooit ja moeten zeggen. Ik heb er nu al weer spijt van. Ik hef mijn arm op en ram de steen zo woest op de haak van de tentharing dat hij doorbuigt en ik mijn knokkels schaaf aan de grond.

‘Aargh! Fff... au!’ Ik probeer niet te vloeken waar de kinderen bij zijn. Maar verdomme, wat is dat soms moeilijk. Ik laat de steen vallen, veeg het ergste vuil van mijn vingers en steek ze in mijn mond, zuig er hard op om de pijn te verdrijven. Het helpt niet. En het neemt ook de angst niet weg, of de woede. Daar helpt niks tegen.

Sarah komt dichterbij. ‘Dankjewel,’ zegt ze.

Zonder op te houden met zuigen haal ik mijn schouders op. Ik ben blij dat ik mijn mond vol heb. Zo kan ik tenminste niet zeggen wat er in me opkomt. *Ik wil geen andere mensen om me heen hebben, Sarah. Ze zijn allemaal hetzelfde. Ik kan er niet tegen.*

‘Heb je je erg zeer gedaan?’ vraagt ze.

Ik haal mijn hand bij mijn mond vandaan en inspecteer hem. ‘Het zakt zo wel weer. Het is maar een schaafwond.’

Ze rommelt in een van de tassen op het karretje en haalt er een tube ontsmettingszalf uit. De onderkant is al heel vaak omgebogen om ook het laatste restje eruit te knijpen. Er zit niet veel meer in.

‘Bewaar dat maar voor iemand anders.’

‘Ssst.’

Ze doet een heel klein beetje op haar vingertop en dept het op de schaafwonden, wrijft het dan zacht in. Het is zo intiem – haar vingertop die licht over mijn huid beweegt, maar een paar cellen

die contact maken. Ik voel mijn lichaam ontspannen, de woede ebt weg.

Zij en ik. Het is alles waar ik ooit naar heb verlangd. Ondanks alles wat we hebben doorstaan – de aardbeving, de Chaos, de brand, het rondzwerven, het zorgen voor Mia en Marty en Luke – zijn we nog steeds bij elkaar. Ik staar naar haar vinger. Op dit moment zou ik er alles voor over hebben om de rest van de wereld te laten verdwijnen. Ik wil alleen zijn met haar, mijn armen om haar heen, onze gezichten vlak bij elkaar.

Ik neem haar handen in de mijne. ‘Sarah, laten we hier weggaan,’ smeek ik. ‘Laten we ergens anders heen gaan.’ Ik walg er van dat ik zo wanhopig klink.

Ze perst haar lippen op elkaar, trekt haar handen weg. Het moment is voorbij.

‘We zijn er net, Adam. We blijven hier.’

En dus blijven we.

We zitten op boomstronken rond Daniels vuur. Zijn wildstoefpot smaakt nogal waterig, maar het is zo lang geleden dat we zoiets hebben gegeten dat hij haast bedwelmend is.

Marty en Luke schrokken het eten naar binnen, de jus druipt over hun kin. Ze vegen het vet weg en likken lachend hun vingers af. Niemand zegt er wat van. Het is fijn om te zien hoe ze hun buik vullen, hoe hun wangen gloeien van het warme voedsel. Het zijn zulke leuke jongens. In de brand waarbij mijn oma is omgekomen hebben zij hun vader en moeder verloren. In het begin waren ze heel teruggetrokken, met aldoor een opgejaagde blik in hun ogen. Ze vonden het vreselijk dat ze geen huis meer hadden, wisten zich geen raad met zichzelf, afgesneden van hun Xboxes en flatscreens. Maar we hebben samen van alles geleerd: hoe je een val voor een konijn moet zetten, hoe je een vuurtje kunt stoken. Ik heb nooit eerder broers of zussen gehad.

Mia zit bij Sarah op schoot. Met haar grote ogen neemt ze de gezichten op die worden verlicht door het vuur. Daniel, zijn partner Carrie, hun burens. Het is alsof ze ze in haar geheugen probeert te prenten.

Ik eet langzaam, geniet van elke hap, probeer me op de smaak te concentreren en niet op het gesprek. De schouderklopjes zijn voorbij, nu is het wachten op de vragen. Ze praten over de onderwerpen waarover iedereen het tegenwoordig heeft: eten, water, brandstof, kou, honger, ziekte. Vooral ziekte. Ik maak me er ook zorgen over, dat kan ik niet ontkennen. Het is moeilijk om voedsel te vinden, onszelf warm te houden, maar dat lukt nog wel. Alleen, stel dat er iemand ziek wordt, wat moeten we dan?

De jongens hebben allebei een gunstig nummer – 21112088 en 392092 – maar nummers kunnen veranderen. Dat heeft Mia bewezen in de nacht van de brand, de nacht van de aardbeving. Zij heeft nu het nummer van oma. Telkens als ik het zie in haar ogen, word ik gek. Ze sterft een rokersdood, snakkend naar adem. Bij oma had dat wel geklopt – bij Mia lijkt het zo oneerlijk. Ik weet niet meer wat de regels zijn. Nummers, zelfs gunstige nummers, bieden me geen troost.

‘Wij hebben het nog niet zo slecht,’ zegt iemand. ‘Ook omdat Dan dokter is.’

Ik kijk naar Daniel. Vieze baard, lang haar in een paardenstaart, vergeelde nagels. Hij ziet er niet uit als een dokter.

‘Vroeger wel, ja,’ zegt hij schouderophalend. ‘Ik werkte in een ziekenhuis in Londen, voordat het werd vernield door plunders, na de Chaos.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Je zou denken dat ze een ziekenhuis wel met rust lieten, hè? Maar ze zagen ons juist als doelwit, we werden overvallen voor medicijnen, voedsel, metaal om om te smelten. Ik ben vertrokken na de Slag van Sint Thomas, in maart 2028. Vierhonderd doden, bijna al mijn vrienden kwamen om. De politie, het leger, de regering, ze lie-

ten ons allemaal in de steek. Waar waren ze? Waar waren ze verdomme?’ Hij zwijgt even. Zijn handen liggen in zijn schoot, de pezen gespannen als kabels van zijn vingers naar zijn polsen. Dan haalt hij diep adem. ‘En wat brengt jou hier?’ vraagt hij, de aandacht weer naar mij verlegend.

Eerste vraag. Iedereen valt stil en wacht op mijn antwoord.

‘We trekken gewoon rond, proberen niet op te vallen,’ zeg ik terwijl ik naar de grond blijf kijken.

‘Ben je ergens naar op weg?’

‘Nee, we willen alleen maar weg. Uit Londen, bij de grote steden vandaan. Te veel mensen, te gevaarlijk.’

‘Er wordt naar je gezocht, weet je dat? Ze kwamen hier naar je vragen.’

Ik stop met kauwen en kijk op. ‘Ze? Wie dan?’

Daniel schudt zijn hoofd. ‘Ze hebben hun naam niet gezegd. Drie gasten op motoren. Types waaraan je niet te veel prijsgeeft.’ Hij legt zijn hand op mijn schouder. Hij probeert me gerust te stellen, maar de aanraking maakt me nerveus. De enigen die nog aan benzine kunnen komen zijn de leden van de zogenaamde regering en de bendes die de steden hebben overgenomen.

Ik stond onder arrest toen de aardbeving toesloeg, was aangeklaagd voor een moord die ik niet had gepleegd. De regering had het op me gemunt, probeerde me het zwijgen op te leggen. Ik hoopte dat mijn strafblad tijdens de Chaos verloren was gegaan. Kennelijk dus niet. Ik krijg het koud bij de gedachte.

Als het de regering is die me zoekt, wil ik zeker niet gevonden worden. Ik heb ze niets te zeggen, en hun spionnen ook niet. En ik laat me niet nog eens opsluiten in een cel. Dat kan ik niet aan. Ik wil ook niks met de bendes te maken hebben, de gewapende criminelen die tegenwoordig de steden in hun macht hebben. Nog een reden om de stad te mijden, op het platteland te blijven.

‘Wanneer?’ Mijn keel is droog. Het kost me grote moeite het woord eruit te krijgen.

‘Vanochtend. En er kwam ook een drone over.’ Hij grijnst. ‘Die hebben we uit de lucht geknald.’

‘Ik hoorde vanmiddag ook motoren, toen ik op zoek was naar Mia,’ zegt Sarah zacht.

Ik spring overeind. ‘Shit, we moeten hier weg.’

Sarah fronst. ‘Niet nu, Adam. Niet in het donker.’

‘Hoor je niet wat hij net zegt?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Het is *donker*. En we zijn allemaal moe.’

‘Morgenochtend vroeg dan,’ zeg ik. ‘Zodra het licht is.’ Langzaam ga ik weer zitten, maar ik krijg geen hap meer door mijn keel. Het vlees ligt als een steen op mijn maag. Ik kan niet stil blijven zitten. Mijn benen zijn onrustig, klaar om het op een rennen te zetten.

Om ons heen komt het gesprek weer op gang. ‘We kunnen niet eeuwig op de vlucht blijven,’ fluistert Sarah tegen me. ‘We zijn al twee jaar onderweg, Adam, en ik kan niet zulke eindjes meer lopen.’

Ik kijk naar haar opgezwollen buik. We weten niet precies hoe ver ze is, maar het moet inmiddels zeven of acht maanden zijn.

‘En denk eens aan mijn broers,’ zegt ze. ‘Aan Mia. Ze moeten ergens thuis kunnen zijn. Wij allemaal.’

Thuis. Vroeger had ik een thuis. Het lijkt jaren geleden. Ik raakte het kwijt toen mijn moeder doodging. Daarna woonde ik bij mijn oma in huis, maar ik realiseerde me pas wat ik had toen het me afgenomen was, samen met haar.

‘Thuis is geen plek, Sarah, het zijn de mensen om je heen. Alles wat we nodig hebben, hebben we bij ons.’

‘We hebben *anderen* nodig,’ zegt ze. ‘Ik krijg een kind, als je dat soms nog niet doorhad. Toen ik Mia kreeg, lag ik in mijn eentje op een smerig toilet in het kraakpand, en ik wil dat het deze keer anders gaat. Daniel is dokter. We moeten hier blijven. En

motoren kunnen we niet voorblijven. Als ze ons willen vinden, lukt dat ze toch wel.'

Ze snapt het niet. Zelfs na al die tijd begrijpt ze niet hoe erg het is om in de boeien te worden geslagen, in een cel gesmeten, compleet machteloos.

'Ze zullen me niet vinden, Sarah, daar zorg ik voor. Niemand haalt me bij jou weg of sluit me ooit weer op. Niemand.'

Ik zit te schreeuwen. Iedereen om het vuur valt stil, kijkt naar mij of juist de andere kant op.

'Goed dan,' zegt ze op gedempte toon. 'We hebben het er later nog wel over.'

Ik luister niet en dram door. 'Bedenk eens wat er gebeurt als we hier blijven. Ik ben niet paranoïde. Er zitten echt mensen achter me aan.'

'Achter jou, ja.'

Dus dat is het. Haar woorden steken als een klap op mijn wang. Mensen pakken hun kommetjes op en beginnen weg te stromen. 'Kom op, jongens,' zegt Daniel tegen Marty en Luke. 'Ik breng jullie wel terug naar je tent.'

De jongens sjokken met hem mee. De vrolijkheid en warmte van de maaltijd zijn van hun gezichten verdwenen. Marty kijkt geschrokken.

Alleen Sarah en ik en Mia blijven achter bij het vuur. 'Wil je dat ik wegga?' vraag ik.

Haar ogen schieten naar de mijne en dan weer weg. 'We kunnen niet eeuwig op de vlucht blijven, Adam.'

'Wil je dan dat ik je hier achterlaat?'

'Mama papa boos?' vraagt Mia met een benauwd stemmetje. Haar ogen zijn op ons gefixeerd, pikken alles op.

'Nee, ik ben niet boos,' zegt Sarah vlug.

Ik dwing mezelf naar Mia te glimlachen, maar ik zie dat ze er niet in trapt.

‘Ik ben gechipt,’ zeg ik in een poging de discussie door te zetten. ‘Mia is gechipt. Wie die drone ook heeft gestuurd, hij kan ons hebben gepeild en onze locatie hebben doorgegeven. En al is dat niet gebeurd, iedereen herkent me zo.’ Bijna zonder erbij na te denken leg ik mijn hand op mijn met littekens bedekte huid. ‘Als we hier blijven, hebben ze ons binnen een paar dagen gevonden. Misschien al binnen een paar uur. En wat dan?’

‘We weten niet eens wat ze willen, Adam. Misschien willen ze je alleen maar de hand schudden en je bedanken. Misschien heb je hen ook wel gered.’

Ik hoor iets in de manier waarop ze het zegt, een bepaalde ondertoon. Alsof ze me in de maling neemt. Ik kan het even niet hebben. Ik gris een stuk hout van de grond en gooi het zo hard in het vuur dat er vonken opspatten. Sarah krimpt ineen en Mia schrikt, maar dat kan me niet schelen. Ik pak er nog een en smijt het erachteraan. ‘Ik heb hier niet om gevraagd, Sarah. Ik heb helemaal nergens om gevraagd. Ik heb nooit nummers willen zien. Ik heb al dat doodgaan nooit in mijn kop gewild, al die pijn.’

Mia’s ogen vullen zich met tranen, en Sarah slaat haar blik neer. Ik weet dat ik zit te razen, maar ik kan niet stoppen.

‘Ik ben achttien, ik heb een vriendin en drie kinderen om voor te zorgen, er is een kleintje op komst, we hebben geen onderdak, geen eten, en het zal *nooit beter worden*. Het enige wat ik weet is dat het leven op een dag zal ophouden, want ik zie bij iedereen, maar dan ook iedereen, hoe hij aan zijn eind komt. En zelfs dat is niet zeker, want alles kan ook zomaar weer veranderen. Het kan morgen of overmorgen ineens voorbij zijn. Denk je soms dat ik dit wil?’

‘Denk je soms dat wij dit willen?’ vraagt ze.

Mijn buik verkramp. Als zij niet meer achter me staat, heb ik niks over.

Toch moeten we weg. Het is hier niet veilig.

Sarah

Nog voordat het licht is, schudt Adam me wakker. Hij is een donkere vorm naast me. Ik kan zijn gezichtsuitdrukking niet zien. Zelfs in de tent bijt de kou in mijn gezicht.

‘Sarah,’ fluistert hij. ‘Tijd om op te staan. We moeten weg.’

Ik trek mijn slaapzak tot over mijn oren en draai mijn rug naar hem toe.

‘Sarah,’ sist hij. ‘Het is zover.’

Ik adem diep in en pers de lucht weer naar buiten – langzaam, langzaam, langzaam. Ik ben bang voor wat ik nu ga doen, maar ik moet wel.

‘Ik ga niet mee.’

‘Wat?’

‘Ik ga hier niet weg.’

‘Jawel. We pakken vandaag in. We trekken verder.’

Ik draai me op mijn andere zij zodat ik weer tegenover hem lig. Mijn hart bonkt. ‘Ik wil niet weg. Ik wil hier blijven deze winter. Het zijn aardige mensen. Er is een dokter en er is eten. Adam, toe nou.’

‘Sarah –’

‘Nee. Ik ga verder slapen.’

Maar dat lukt niet. Het bloed gonst in mijn oren, en ik lig te luisteren naar Adams stilte. Heb ik er verstandig aan gedaan? Mijn opgezwollen enkels zeggen van wel. En mijn handen vol blaren zeggen van wel. En het zachte gesnurk van de kinderen zegt me dat we gewoon wat rust nodig hebben. Het is tijd om op te houden met zwerven en een poosje een gezin te zijn. Ik, Adam, Marty, Luke, Mia – en de baby die in aantocht is.

Het is een vreemd gezin. Ik zal nooit echt de moeder van de jongens worden – ik zal altijd hun zus blijven – maar ik ben de enige familie die ze nog hebben, dus ik lijk nog het meest op een moeder. En Adam is hun vader niet, al noemt Mia hem wel papa. Toen ze dat de eerste keer tegen hem zei – ‘ba ba ba ba’ – veranderde zijn hele gezicht. Het was alsof de zon tevoorschijn kwam. We waren hondsmoe, zaten langs de kant van de weg, hadden nog niet eens een tent opgezet, maar Mia was klaarwakker.

‘Hoor je wat ze zegt? Hoorde je dat, Sarah?’

Ze deed het nog eens, ‘ba ba’, en stak haar armpjes naar hem uit. Hij tilde haar op en danste met haar rond, en heel even was het alsof hij verder alles was vergeten. Ik besepte weer waarom ik zo van hem hield.

Van hem *hou*, verbeter ik mezelf. *Hou, niet hield. Ik hou van Adam Dawson.*

Als ik het maar vaak genoeg zeg, vaak genoeg denk, blijf ik er misschien in geloven.

Maar het is lastig om te weten dat hij je telkens als hij je aankijkt ziet sterven.

Ik sluit mijn ogen en probeer de gedachten te verjagen, me door de slaap te laten overspoelen en wegvoeren, maar alles buitelt over elkaar heen: mensen, plekken, woorden en nummers.

Altijd die nummers.

Mia wordt als laatste wakker, wat ongebruikelijk is. Wanneer ze uiteindelijk de tent uit wil kruipen, zijn Marty en Luke het bos al in om voedsel te zoeken. Haar ogen zijn roze en glazig, haar wangen vlekkelig.

‘Mia ziek,’ fluistert ze.

Vlug duik ik naast haar neer en leg mijn hand op haar voorhoofd. Ze gloeit helemaal. Haar neus zit verstopt en ze ademt door haar mond. Haar adem ruikt zuur en wee.

‘Adam, ze heeft koorts.’

‘Shit.’

Dit is waar we steeds bang voor zijn: dat Mia ziek wordt.

In de nacht van de aardbeving – in de hitte van het vuur – kreeg ze een soort toeval. Ik zie nog steeds voor me hoe ze lag te schokken in Adams armen, voor het brandende huis, haar armen en benen zo stijf als een plank. Op dat moment is haar nummer veranderd. Eigenlijk had ze die dag moeten sterven, maar Adam had haar naar buiten gehaald, en Val, zijn oma, kwam in haar plaats om in de vlammenzee. Hun nummer was geruild. Hun lot was verwisseld. Ik weet niet hoe het mogelijk was.

Zal zoiets opnieuw gebeuren als haar temperatuur te veel stijgt?

‘Daniel,’ zegt Adam. ‘Ik haal Daniel erbij.’

Het duurt maar een paar minuten voordat Daniel er is, maar het lijken uren.

‘Laat mij eens kijken,’ zegt hij terwijl hij bij haar door zijn hurken zakt. Hij haalt een stethoscoop uit zijn rugtas en beluistert haar borst. ‘Valt mee,’ zegt hij. Hij neemt haar temperatuur op. ‘Bijna veertig graden. Ik geef haar wel wat paracetamol.’

‘Heb jij dat dan?’ Die van ons is al maanden geleden opge-
raakt.

Daniel tovert een vol potje tevoorschijn. Ik kijk ernaar en dan weer naar hem. Hoe komt hij aan een vol potje pillen? We doorzoeken elk leegstaand huis, elke winkel, en soms hebben we geluk en vinden we één tabletje. Maar een vol potje...

‘Ik heb aardig wat... spullen,’ mompelt hij schaa-pachtig.

‘Hoe kom je daaraan?’

Hij glimlacht. ‘De regering heeft voorraden. Je moet gewoon weten hoe je erbij komt.’

‘En jij weet dat?’

‘Laten we het erop houden dat ik connecties heb.’

‘Bij de regering?’

Hij glimlacht weer maar zegt niets meer.

‘Het lijkt me een virus,’ zegt hij. ‘Zorg dat ze genoeg drinkt, ik zal haar om de vier uur paracetamol geven.’ Hij kruipt de tent weer uit.

Adam kijkt naar binnen.

‘Adam, hij heeft medicijnen,’ zeg ik. ‘Een hele tas met van alles en nog wat.’

‘Ik zag het, ja.’

‘Dus het is veel beter om hier te blijven.’

Hij zucht. ‘We hebben weinig keuze.’

Ik weet hoeveel moeite het hem kost om toe te geven.

‘Dankjewel.’

‘Zolang je mij maar niet de schuld geeft als straks...’

‘Als straks wat?’

‘Ik weet niet. Als het allemaal verkeerd afloopt. Ik voel me hier net...’ Hij worstelt om de woorden te vinden. ‘Een schietschijf,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Het komt wel goed. We redden het wel.’ Zelf wil ik dat heel graag geloven.

‘Misschien,’ zegt hij, maar hij klinkt niet al te zeker. ‘Ik ga een vuurtje stoken.’

Ik draai me terug naar Mia. Ze is al wat kalmer.

Haar ogen richten zich vol vertrouwen op mij, en haar nummer speelt door me heen. Ik zie geen nummers zoals Adam, maar dat van haar ken ik. Adam heeft het me verteld. 2022054. Nog vijftientig jaar. Het is beter dan de levensverwachting waarmee ze begon, maar het is lang niet genoeg. Bij de gedachte word ik misselijk. Mijn dochter mag niet op haar zevenentwintigste sterven, dat is veel te jong.

Ze moet een ander nummer zoeken, een beter nummer.

Zou ik haar het mijne kunnen geven, zoals Val heeft gedaan? Maar hoe dan? Hoe heeft ze het gedaan? Als ik haar ermee kon

helpen, zou ze het zo van me krijgen, zonder meer. Ik zou mezelf opofferen voor Mia.

Haar haar is vochtig van het zweet, donkerder en krulleriger dan anders, maar nog steeds blond. Het is net een stralenkrans. Vijfentwintig jaar is niks, blijf ik maar denken. Het is in een oogwenk voorbij.

Ik neem haar in mijn armen. De tranen stromen over mijn wangen.

Mia legt haar klamme handje op mijn gezicht. 'Niet doen, mama. Mama verdrietig?'

Ik wil haar niet van streek maken, maar ik kan niet ophouden met huilen.

Wist ik het maar gewoon niet. Adam heeft ons opgezadeld met deze gave, deze vloek. Hij kan er niks aan doen, maar op dit moment haat ik hem erom.

Het is niet gezond om het te weten.

Het maakt je kapot.

Adam

Terwijl ik een vuurtje aan het stoken ben, hoor ik Sarah snikken. Zal ik de tent weer in gaan? Ik blijf even buiten staan luisteren, dan loop ik verder het bos in.

Ik kan haar niet kwalijk nemen dat ze zo bang is. Zelf ben ik ook al het grootste deel van mijn leven bang, sinds ik me realiseerde wat de nummers betekenen. Ik was pas vijf. Dat is een hele tijd. Ze is bang om Mia, net als ik. Maar ik ben ook bang *van* haar. Ik schaam me ervoor, maar ik kan er niets aan doen.

Het is toch verkeerd? Ze is een prachtig meisje – met die blauwe ogen, dat blonde haar, haar huid helemaal gebruind van het buitenleven. Een gouden kindje. Waar we ook komen, iedereen kijkt naar haar – nadat ze eerst mij hebben opgenomen. Natuurlijk is het niet haar uiterlijk dat me angst aanjaagt, het is haar nummer. Ze heeft niet meer het nummer waarmee ze geboren is. Ik voel een huivering als ik haar in de ogen kijk. Haar nummer flakkert zo'n beetje in mijn hoofd, alsof het er niet echt is. Het doet me telkens denken aan oma en die vreselijke dag van de brand, aan het begin van de Chaos.

Oma hoorde niet te sterven op die dag. Ze had nog zevenentwintig jaar over. Ik dacht altijd dat ze er voor me zou zijn, dat ik op haar kon rekenen. Ik dacht dat ze geen gevaar liep. Maar dat klopte niet. Ze is omgekomen. Het ene moment was ze er nog, het volgende was ze verdwenen. Nog steeds kan ik er niet aan denken zonder een brok in mijn keel te krijgen. Het is niet eerlijk. Niks hieraan is eerlijk. Ik wilde niet dat Mia doodging, dus ik rende de vuurzee in om haar te redden. Maar ik wilde ook niet dat oma doodging. De vraag blijft me kwellen: heeft Mia

het nummer van oma afgepakt? Was het moord? Of heeft oma het zelf aan haar gegeven?

Niemand weet dat het is gebeurd. Het is ons geheim – dat van mij en Sarah – en het lijkt me beter als dat zo blijft.

Die gevoelens bij Mia, daar heb ik Sarah nooit over verteld. Maar wat er in die nacht van de brand is gebeurd klopt gewoon niet.

Het was niet natuurlijk.

Ik weet niet meer wat de regels zijn. Ik weet niet hoe het in zijn werk gaat. Als Mia het lot kan veranderen om zichzelf te redden, wordt dan altijd iemand anders het slachtoffer?

Die avond verzamelen we ons weer rond Daniels vuur.

Deze keer is er gestoofd konijn. Het warme eten is weldadig, het maakt me rozig en suf. Marty en Luke hebben de konijnen gevangen – ze zijn trots, dat zie ik. Ze zitten met elkaar te stoeien, lachen en maken geintjes. Iemand begint te zingen, een oud liedje. Mia staart in het vuur, en de vlammen werpen een rode gloed op haar gezicht. Ze ziet er nog engelachtiger uit dan anders. Ze lijkt opgeknapt. Daniels paracetamol heeft gewerkt. Maar hoe moet het de volgende keer? Sarah heeft gelijk – we hebben anderen nodig.

Ik sla mijn arm om Sarah heen en leg mijn hand op haar buik. Onder mijn vingers voel ik de baby bewegen. Sarah buigt zich naar me toe. Ik druk een kus boven op haar hoofd, sluit mijn ogen en adem in, luister naar het zingen. Een moment lang, een fractie van een seconde maar, ben ik gelukkig. Het was verstandig om hier te blijven.

Eerst is het geluid van de motoren nog zo zacht dat ik het amper opmerk. Het lijkt bij het lied te horen, maar dan, als het harder wordt, hoort iedereen het tegelijk en sterft het zingen weg.

Het licht van de vlammen flakkert op onze stille gezichten. Dan realiseer ik me dat iedereen naar mij zit te kijken.

‘Ze zijn terug,’ zegt Daniel. Hij hoeft niet uit te leggen wie.
Drie gasten op motoren. Types waaraan je niet te veel prijsgeeft.
Ik spring op, grijp de jongens bij hun hand. ‘Kom op,’ zeg ik.
‘Wegwezen hier, nu.’

Marty en Luke kijken naar Sarah. Ze legt haar hand op mijn pols, probeert me tegen te houden.

‘Adam...’

Het heeft geen zin. Ik weet dat het ondoordacht is, maar ik moet weg.

‘Alsjeblieft,’ zeg ik.

Ze ziet mijn uitdrukking en komt moeizaam overeind, met Mia in haar armen.

‘Adam, blijf hier. We staan met zijn allen voor je klaar,’ zegt Daniel. Hij kijkt de kring rond en iedereen knikt. Hij spreekt voor de hele groep. Maar ik kan niet gewoon stil blijven zitten. Ik kan het niet.

We struikelen weg van het vuur, banen ons een weg tussen de tenten door, het donkere bos in, waar we met onze gezichten naar het vuur tegen elkaar aan kruipen. Hiervandaan kunnen we alles zien maar zijn we zelf onzichtbaar. Het geluid van de motoren is weggefallen, maar er komen nu drie lichtbundels op het vuur af deinen. Al snel zie ik drie figuren bewegen: mannen in zwarte leren jassen en broeken, zwarte laarzen, zwarte kaphandschoenen. Ze laten de bundels van links naar rechts zwaaien terwijl ze dichterbij komen, en blijven dan net buiten de kring staan. Er zit een opvallend groot gat op de plek waar wij net zaten – waarom heeft niemand eraan gedacht het op te vullen?

Alle ogen zijn op de mannen gericht. Niet alleen hun kleren maken hen anders, het zit ook in hun houding, in hun wapens: legergeweren over hun schouder en riemen met munitie over hun borst.